

אורן ליפשיץ - חמש שנים, יוני 2011 תרצה ארגמן, המחנכת בכיתות י'-י"ב

בכל שנה ביום הזיכרון בבית הספר אנו מתייחדים עם הנופלים שלנו. בטקס ה"זכור" מקריאים את שמות הנופלים ומספרים את סיפורם בנוסח שבלוני וקצר. בשעה שהקריינים מגיעים לסוף הרשימה אל אורן ואל יונתן, ומספרים את קורות חייהם הקצרים, מגיע המשפט: "התחנך בקבוצת כריש". קבוצת כריש! משהו מתכווץ בבטן- זו הקבוצה שלי, זו הקבוצה שלנו! חמש שנים עברו, ועדיין משהו ממאן להשלים ולקבל את העובדות כהווייתן. זו הקבוצה שהייתה והיום היא חסרה אתכם!

יש שיגידו קבוצת כריש המהוללת ויש שיגדירו אותה אחרת- בשבילי הייתם קבוצת הבנים הכי לא שגרתית. אחרי הכול הייתם רוב מוחץ של בנים שמחים וסוערים, שרק בנות ספורות העזו להצטרף אליכם לכיתה. בוקר טוב מחנך נפתח כמעט תמיד כך- אלה שהגיעו בהסעות כבר ישובים בכיתה, אט אט בכניסה איטית והפגנתית זולגים להם המאחרים ומערערים את השקט הקיים- שוב חיבוקים, נשיקות ושלומות. כל זאת תוך ניסיונות שלי להשיג את תשומת הלב הכיתתית. אז, משתרר השקט המיוחל, אליו אני מצליחה להשחיל כמעט תמיד, אקטואליה, הודעות ועוד. אחר כך נכנסים לשגרת לימודים מפרכת.

קבוצת כריש, מצדיקה לא במעט את שמה הכרישי, חבורה תוססת, מחוברת כל כך, בעלת הווי ושפה משלה – יחד עם כל אוירת הלצון, היה גם ניסיון ללמוד!

אורן, היום אני כאן כדי לספר עליך, על תקופת התיכון. אקדים ואציין שמאז ימי קבוצת כריש, עבר לו עשור! והשנים עושות את שלהן והזיכרון מתעתע. דומה שבזיכרון שלנו התקבע לו מן מארג של תמונות ותובנות. אני מתאמצת לדלות עוד ועוד פרטים, אירועים, אנקדוטות – אך לא תמיד בצלחה רבה.

הגעת לקבוצת כריש עם מטרה ברורה מאוד, ללמוד! להצליח! ויתרה מכך- להוציא את המקסימום! כבר בהתחלה, הגעת עם המחשב הנייד שלך, התמקמת בשולחן הראשון, הכי קרוב למורה עם הגב לכיתה- את העניינים החברתיים העדפת להשאיר להפסקה. ישבת תמיד זקוף עם העיניים הבורקות שלך, עיניים שתמיד הרגשתי שהן קוראות תיגר! כל דבר הפך אצלך לפרויקט למבצע- לא היה דבר שעבר לידך סתם- דרשת מעצמך כל כך הרבה, לכן גם תבעת מהסביבה. לא תמיד אהבת את הצחוקים מסביב בשעורים, אבל זרמת! אין ספק שאישיותך המיוחדת הייתה בולטת ברצינותה בהשוואה לאווירה ששודרה סביב. לא תמיד היה לך קל- אבל תמיד ידעתי שתצליח! לא היה דבר שיעמוד בדרכך- היית עקשן, בעל מוטיבציה בלתי רגילה.

אני זוכרת בכיתה י' שפנית אליי בעניין כלשהוא שאת פרטיו אני זוכרת, לא הסתפקת במענה שלי, התעקשת והתבצרת בעמדתך! אפילו השיחה בעניין שהתקיימה עם אמא שלך- לא ספקה אותך.

מהדיאלוג החינוכי שהיה בינינו למדתי מהר מאוד מי אתה? וכיבדתי אותך מאוד על כך. העקשנות הבלתי מתפשרת שלך-עבדה לכל הכיוונים- וכמו שאמרתי בעקר כלפי עצמך.

בסוף כיתה י"א קבלת תלמיד מצטיין של קבוצת כריש! היום נוהל זה התמסד אצלנו- אולם אז, זה היה בזה חידוש. אני זוכרת שהייתי כל כך גאה להעניק לך את תעודת הצטיינות! הרגשתי כל כך שלמה בבחירה ובהחלטה שלי! בעיני הנחישות הבלתי מתפשרת שלך הייתה ראויה להערכה וחיקוי.

היית איש של ערכים ועשייה, אהבת לטייל בארץ והיית מחובר בנשמתך לקיבוץ לגזית, אהבת לאכול, לדבר להשווץ, לתרום –אהבת הכול ובעקר את החיים!

בכיתה י"ב הקבוצה התחילה את תהליך החיול שלה, הראש שלכם היה בצבא! לא היה ספק לרובכם שתלכו על המקסימום, ותנסו את מזלכם ביחידות הכי הכי בצה"ל- הייתי גאה בכם על הרצונות והמוטיבציה – אחוז הקרביות בכריש היה גבוה! הרגשתי שהיה לי חלק במהלך המוצלח הזה. היום אני חושבת שהייתה בתחושה שלי נאיביות ואולי גם אני התבגרתי יחד איתכם. לימים שהבן שלי התגייס חלפו בי מחשבות אחרות וכשהידיעה על יונתן הגיעה ואחריה הידיעה על אורן- הייתי כבר במקום אחר!

השנה הראשונה אחרי המלחמה הייתה שנה קשה ביותר ואולי הקשה ביותר בחיי. הייתה זו שנה של חשבון נפש נוקב- קשה להמשיך ולחנך על הערכים בהם האמנו? איך חוזרים למסלול החיים הרגיל, בשעה שסדר העדיפויות בחיים השתנה! יוצאים למסע לפולין, מבינים את חשיבותה של מדינה משלנו- אבל מנגד גם מבינים את גובה המחיר! השאלות כל הזמן עולות-היום ההסתכלות על הדברים היא אמיתית ושונה.

הישויות הקיימות-חסרות שלך ושל יונתן , הפכו לחלק מחיי! לחלק בלתי נפרד מההווה שלי, אתם איתי בבוקר בדרך לבית ספר, בבית הספר, איתי בעוצמה גדולה יותר במסעות לפולין- אתם איתי בכל פעם שאני שרה את "התקווה". מצחיק, אבל אותך אורן אפילו "ארזתי" בקפה "נחלה" ששלחתי לבן שלי לארה"ב.

אורן, הייתה לי הזכות להכיר אותך, ללוות אותך ולהתווכח איתך. בחייך, הטבעת בי את חותמך, היית טיפוס! גם מותר עשה אותי אדם טוב יותר.

אוהבת, תרצה